

„Властта“ не съществува

Повечето хора вярват, че „Властта“ е необходима, въпреки че те също признават, че „авторитетът“ често води до корупция и злоупотреби. Те знаят, че „Властта“ може да бъде неефективна, нечестна, неразумна и потисническа, но те продължават да вярват, че „авторитетът“ може да бъде сила за добро. Това, което те не могат да разберат е, че проблемът не е просто в това, че „Властта“ дава лоши резултати или че с „авторитета“ често се злоупотребява. Проблемът е, че *самото понятие* е крайно ирационално и вътрешно противоречиво. „Авторитетът“ не е нищо друго освен едно суеверие, лишено от каквато и да било логическа или доказателствена подкрепа, но което се поддържа от хората само в резултат на постоянна култоподобна индоктринация, предназначена да скрие логическата абсурдност на понятието. Не е въпрос до каква степен или как „авторитетът“ се използва: истината е, че той *не съществува и не може да съществува изобщо* и че непризнаването на този факт е довело милиарди хора дотам, че да вярват в неща и да вършат неща, които са ужасяващо разрушителни. Не може да има такова нещо като добър „авторитет“ – всъщност, *изобщо* няма такова нещо като „авторитет“. Колкото и странно да звучи, това лесно може да бъде доказано.

Казано накратко, Властта не съществува. Никога не е съществувала и никога няма да съществува. Политиците са реални, войниците и полицията, които налагат волята на политиците, са реални, сградите, в които се помещават, са реални, оръжията, които притежават, са съвсем реални, но техният предполагаем „авторитет“ не е. И без този „авторитет“, без *правото* да вършат това, което вършат, те не са нищо друго, освен банда гангстери. Терминът „Власт“

предполага *законност* – той означава упражняване на „авторитет“ (власт) върху определени хора или място. Начинът, по който хората говорят за онези, които имат власт, наричайки заповедите им „закони“, отнасяйки се към неподчинението към тях като към „престъпление“ и т. н., предполага правото на „Властта“ да управлява и съответното задължение от страна на поданиците да се подчиняват. Без *правото* да управлява („авторитет“), няма причина някой да бъде наричан „Власт“ и всички политици и техните наемници стават напълно неразличими от гигантска организирана криминална групировка, техните „закони“ стават не по-законосъобразни от заплахите на мутрите и крадците на коли. Ето какво всъщност е всяка „Власт“: незаконна банда гангстери, крадци и убийци, маскирани като законна управляваща организация.

(Причината термините „Власт“ и „авторитет“ да бъдат в кавички в цялата книга е тази, че изобщо няма легитимно право да се управлява, така че всъщност Власт и авторитет изобщо не съществуват. В тази книга тези термини се отнасят само за хора и банди, за които погрешно *се смята*, че имат право да управляват).

Всички конвенционални политически дискусии – всички дебати около това какво трябва да бъде „законно“ и „незаконно“, кой трябва да бъде поставен на власт, каква трябва да бъде „националната политика“, как „Властта“ трябва да постъпва по различни въпроси – всички те са крайно ирационални и пълна загуба на време, тъй като са базирани на погрешното схващане, че някой човек може да има правото да управлява друг, че дори можело да съществува „авторитет“. Целият дебат около това как да бъде използван „авторитетът“ и какво трябва да прави „Властта“ е полезен точно колкото дебата как Дядо Коледа трябва да управлява Коледа. Но е безкрайно по-опасен. За утешение,

премахването на тази опасност – всъщност най-голямата заплаха, с която човечеството изобщо се е сблъсквало – не изисква фундаментална промяна на природата на човека или превръщане на цялата омраза в любов, или извършване на каквато и да било драстична промяна на състоянието на вселената, а изисква само хората да разпознаят и след това да се освободят от едно особено суеверие, една ирационална лъжа, на която почти всеки човек е научен да вярва. В този смисъл, повечето от световните проблеми могат да се решат много бързо, ако всеки човек направи нещо подобно на това да се освободи от вярата в Дядо Коледа.

Всяка идея или предложено решение на проблем, който зависи от съществуването на „Властта“ и който включва абсолютно всичко в областта на политиката, са по същество невалидни. Нека използваме аналогия: двама души могат да поведат полезна, рационална дискусия за това, дали атомните или водните електроцентрали са по-добрият начин за производство на енергия за техния град. Но ако някой изкаже мнение, че по-добър начин за генериране на електроенергия *ще* бъде използването на вълшебен прах, неговото мнение трябва да бъде и ще бъде отхвърлено като нелепо, защото реалните проблеми не могат да се решават с митични неща. Обаче почти всички съвременни дискусии по обществени проблеми не са нищо друго, освен спор за това кой вид вълшебен прах ще спаси човечеството. Цялата политическа дискусия почива върху неоспорвано, но погрешно схващане, което се приема на доверие от всички хора, просто защото те виждат и чуват всички останали хора да повтарят мита: схващането, че е възможно да съществува такова нещо като законна „Власт“.

Проблемът с популярните погрешни схващания просто е, че те са популярни. Когато една вяра – дори най-

абсурдната и нелогична вяра – е поддържана от повечето хора, тя няма да бъде възприемана от вярващите като неразумна. Поддържането на вярата ще се смята за нещо лесно и безопасно, а поставянето ѝ под въпрос ще бъде неудобно и много трудно, да не кажем невъзможно. Дори изобилните доказателства за непонятно високата степен на ужасяващата разрушителна сила на мита за „авторитета“ от хилядолетия насам, не са били достатъчни да накарат повече от шепя хора да започнат да поставят под съмнение основната идея. И така, вярвайки си, че са просветени и мъдри, човешките същества продължават да се препъват в едно след друго колосално бедствие в резултат на неспособността си да се освободят от *най-опасното суеверие*: вярата в „авторитета“.